

Dokáže láska porazit stávku?

HRÁČ *Stávka*

MICHAELA BRNKOVÁ

Venovanie

Tento príbeh som si spontánne venovala k svojim štyridsiatym narodeninám so želaním, že bude šíriť lásku, radosť a šťastie všetkým mojim verným čitateľkám.

Špeciálne aj tebe.

Ďakujem za to, že ma podporujete.

PLAYLIST

Mikolas - *LALALALALALALALALALA*

Teddy Swims – *LOSE CONTROL*

Benson Boone – *BEAUTIFUL THINGS*

Mark Ambor – *BELONG TOGETHER*

Olivia Rodrigo – *GOOD 4 U*

Alex Warren - *BEFORE YOU LEAVE ME*

Benson Boone – *SLOW IT DOWN*

Michael Marcagi – *SCARED TO START*

Lost Frequencies – *THE FEELING*

The Fray – *HOW TO SAVE A LIFE*

Prológ

Sara

Nohy som mala ešte pevne omotané okolo jeho bokov, keď zavzdychal a ja som ich spustila dole, aby som si stiahla vyhrnutú sukňu.

„Ako sa vlastne voláš?“ Pozrel sa na mňa a dlaňou si upravil strapaté vlasy.

To sa pýtal teraz?

„Nie je to jedno?“

Pootvoril ústa, aby mi odpovedal, lenže ja som už otvárala dvere, aby som sa rýchlo dostala k umývadlu. Nezaujímalo ma jeho meno a svoje som mu prezradiť rozhodne neplánovala. Našťastie to pochopil. V odraze špinavého zrkadla som už videla iba jeho miznúci chrbát. Upravila som si tmavohnedé, inak vždy uhladené vlasy a vyrazila som smerom von.

Doriti! Zľakla som sa. Opretá o stenu tam stála Teresa. Jej vyčítavý pohľad ma prinútil pridať do kroku, ale ona sa rozhodla správať ako osteň v zadku a začala ma prenasledovať.

„Čo si robila na pánskych záchodoch?“

„Čo sa tak hlúpo pýtaš?“ zavrčala som na ňu a otočila sa. Ešte to mi dnes chýbalo. Kázanie od staršej sestry.

Tento večierok bol aj tak iba maximálna nuda, tak som si ho spestrila. Čo je na tom?

Odomkla som, odhodila kabelku a vyzliekla si tričko, ktoré som tiež hodila na zem. V tomto dome sme bývali tri. Mama mala samostatnú spálňu a o tú svoju som sa musela nedobrovoľne deliť s Teresou. Zdvihla moje oblečenie a dala ho do koša na bielizeň.

„Správaš sa príšerne. Vieš, akú tu máš povest’? Čo si ľudia myslia o tvojom správaní?“

„Je mi to jedno.“

„Chceš vedieť, čo si myslím ja?“

„Prestaň ma súdiť! Nezaujíma ma tvoj názor a už vôbec nie ten ich, rozumieš?“

„Iba si tým ešte viac ubližuješ. Nechápeš, že nám na tebe záleží? Chceme pre teba len to najlepšie.“

„Staraj sa o seba. O svoje šťastie. Si už dva roky preč zo školy, prečo si niekoho nenájdeš? Nikdy si s nikým nechodila. Nedáš šancu žiadnemu chalanovi, ktorému sa páčiš.“ Zaútočila som na ňu, lebo to som považovala za svoju najlepšiu obranu.

„Možno mi iba záleží na tom, komu budem dôverovať skôr, ako s ním vlezem do postele.“

Trhlo so mnou a jej pohľad previnilo klesol k zemi. Ak tie slová vyslovila iba v záchvate hnevu, aj tak ma zaboľeli viac ako čokoľvek, čo mi kedy vyčítala.

Lenže viem, že aj ja som ubližovala jej. Tlak v mojich očiach a lesk v tých jej ma prinútili z našej izby rýchlo vypadnúť. Zabuchla som za sebou dvere kúpeľne a začula mamin hlas. Zatvorila som oči, opretá o ne chrbtom, a počúvala Teresu, ktorá jej rozprávala, aká som príšerná sestra, ako sa za mňa hanbí a ako ma tu každý neznáša. Už som nemohla ďalej. Pustila som sprchu a zmývala zo seba špinu celého prekliateho večera. Jeho pach, dotyky a odporné bozky. Nenávidela som sa za to, že mi ten pocit rebélie ničil dušu a že sa za mňa mama s Teresou museli hanbiť, ale nevedela som si pomôcť. Necítila som smútok, nevedela som, či plačem, lebo kvapky vody, padajúce na moju tvár, skryli všetky náznaky bolesti. Nepamätala som si, kto som, netušila som, či som tam niekde vnútri ešte sama sebou. Či Sara, ktorou som bývala, ešte nezomrela.

Moje správanie prerastalo mame cez hlavu. No mala šťastie. Pred štyrmi mesiacmi som zmaturovala a prijali ma na výšku takmer tisíc kilometrov odtiaľto. Ísť študovať tak ďaleko bol nápad mojej psychologičky, ktorá si myslela, že zmena prostredia a ľudí ma zbaví strachu, výčitiek i príšerných spánkových desov, ktoré prichádzali a odchádzali tak, ako sa im zachcelo. Myslím si, že sme si všetky tri vydýchli.

Toto bola posledná noc pred odletom. Večierky boli ako vykúpenie, pretože skracovali noci, ktoré ma trýznili nočnými morami, na znesiteľné minimum. Počkala som, kým hlasy v izbe utíchli a Teresa zaspala. Lahla som si do postele a snažila sa vydržať s otvorenými očami čo najdlhšie. Keby existovala tabletky, ktorá by nahrádzala spánok, túžila by som sa ňou predávkovať.

Počítať predmety v izbe, rozoberať uplynulé dni do najmenších detailov, hodiny si čítať, predstavovať si, aké by to bolo, keby sa tretí ročník nikdy nestal, to boli bežné možnosti zabíjania času, ktorý v noci plynul stokrát pomalšie. Lenže dnešná noc si vybrala svoju daň. Únava sa podpísala na mojej výdržii bdenia a zlomila ma tak ľahko ako tenkú suchú slamku. Zaspala som a to bola moja najväčšia prehra. Ten sen sa opakoval a nútil ma prežívať pekelnú hrôzu snád už tisíci raz. Kráčala som po preplnenej chodbe školy a cítila na sebe každý pohrdavý pohľad, ktorý ma bičoval a každé slovo odsúdenia, ktoré ma nemilosrdne súdilo. Bola som vinná, špinavá a nehodná toho byť jednou z nich. Už nikdy by ma neprijali, nikdy by mi neodpustili. Nebola som študentkou, na ktorú by bol niekto hrdý. Nebola som ani sestrou alebo dcérou, ku ktorej by sa niekto pyšne hlásil. Ich pohľady ma už navždy odvrhli. Prstami som zotrela tenký pramienok krvi, stekajúci po mojom stehne, a pozrela sa na červené prsty, ktoré boli také odporné, že mi nadvihovali žalúdok. Uvedomila som si, že som nahá a že ich smiech a prsty, ukazujúce mojim smerom, boli krutým výsmechom, ktorý mi pripomínal osudovú chybu, ktorú som spravila. „Si kurva! Si odporná. Nepatíš sem! Nechceme ťa tu! Vypadni!“ Ich hlasy ma trhali na kusy. Bolesť, ktorú som znovu prežívala, bola skutočná a bodala ma ako ostré nože, ktoré sa mi vrývali do mäsa.

Strhla som sa a vystrelila do sedu. Bola som kompletne spotená. Môj tep pripomínal cval a nádych striedal dusivý kašeľ. Vníkala som, že ku mne ktosi pribehol, ale ja som nedovolila, aby sa ma dotýkali. Mali pravdu, nezaslúžila som si ich odpustenie.

„Máš šancu začať odznova. S čistým štítom.“ Takmer prosebným hlasom mi pripomínala na letisku, objímajúc ma tak silno, až ma skoro zadusila. Pevne som stisla rúčku veľkého kufra bez toho, aby som sa jej pozrela do očí.

„Jasné, mama.“ Nemala som ani najmenšiu chuť rozoberať s ňou môj život. Aj tak bola iba rada, že všetky jej problémy odletia spolu so mnou. A ja som bola rada, že odtiaľto konečne vypadnem. Môj život bol katastrofa a nemohol to zmeniť ani iný štát, kontinent alebo planéta. A to som ešte netušila, aká pohroma ma tam čakala.

Pred stávkou

Sara

Mohlo sa toto stať práve mne?

Stála som pri páse na výdaj batožiny už celú večnosť, ale jediný kufor, ktorý sa tam donekonečna točil, bol už iba ten, ktorý mal na sebe postavičku Mickey.

„Bol veľký, zelený a na rúčke mal pripnutú kartičku s menom a adresou. Ako ste ho mohli stratiť?“ Bolo to vôbec možné? Prestupovala som iba raz a oni za ten čas dokázali stratiť moju batožinu.

„Spoločnosť United Airlines sa vám ospravedľňuje, slečna Adamsová. Prosím, vyplňte tieto formuláre. Hneď ako preveríme situáciu, kufor vám doručíme.“

„Ako dlho to môže trvať?“ Nadhodila som si ruksak, zavesený na ľavom ramene, momentálne môj celý majetok.

„Zvyčajne nie viac ako pár dní, ale pri veľkom šťastí už do dvadsaťštyri hodín.“

„Tak to sa určite nestane.“ Podala som jej vyplnené dokumenty.

„Ako to myslíte?“

„Tak, že mne sa už šťastie minulo.“

Cesta do kampusu trvala pol hodinu a v momente, keď som si myslela, že sa na mne katastrofa tohto dňa už dostatočne vybúrila som otvorila dvere izby, v ktorej som mala bývať sama.

„Ono to môže byť ešte horšie,“ zašomrala som si pod nos. Internát nepôsobil veľmi moderne a izby boli mdlé a zariadené veľmi skromne. Boli tam dve postele a za dvomi písacími stolmi aj dve stoličky a na jednej z nich sedelo dievča s pohľadom ponoreným do knihy. Na samostatné bývanie som mohla definitívne zabudnúť. Na prvý pohľad to bola jasná bifľoška. Zdvihla hlavu a pozorne si ma premerala.

„Ahoj. Som Lena Michaelsová.“ Predstavila sa mi akosi neisto. Skôr by som jej tipovala meno Anna. Mala bledú pleť, zdobenú snád' tisíckou pieh, ktoré skrývala za svetlé pramene, a jemne ružové plné pery. Pôsobila krehko a nevinne ako dievčatá z fariem na stredozápade.

„Sara Adamsová,“ povedala som rovnako stručne.

„Prišla si celkom naľahko.“ Pozrela na môj malý batoh, ktorý mi sklzol z pleca.

„Batožinu mi stratili na letisku.“

Na internát som dorazila na poslednú chvíľu. Vyučovanie začínalo skoro ráno a ja som už nemala čas riešiť stratené oblečenie. Všetko, čo som mala, boli jedny rifle, zelené tričko s nápisom *Nechci vedieť, čo si myslím*, ktoré som mala na sebe, a sveter skrčený v malom batohu. Na zajtra mi to ešte vydrží a potom si niečo kúpim. V kufri som mala aj kontaktné šošovky, takže z batohu som

musela vyloviť svoje staré okuliare s hrubým čiernym rámom, ktoré som používala iba v lietadle.

„Si tiež na žurnalistike?“ spýtala sa zvedavo.

„Hej.“

„Takže zajtra začíname spolu. O ôsmej u profesora Conrada na B7.“

„Fajn.“ Hodila som svoj majetok na posteľ. Aspoň som sa nemusela starať o rozvrh, keď som tu mala túto poctivku.

Večer som od únavy zaspala celkom ľahko a ráno sa zobudila svieža ako už dávno nie, lebo v túto noc ma nenavštívila žiadna príšera. Znamenalo to, že mala psychologička pravdu? Modlila som sa, aby to tak bolo. Konečne som mala nádej.

Na prednášku som vyrazila v tom istom oblečení, v akom som sem včera prišla a na očiach som mala tie príšerné okuliare, ktoré som si priniesla v batohu. Až som sa čudovala, ako sme s Lenou ladili. Aj ona mala na sebe rifle a pulóver, no okuliare v tenkom ráme jej celkom pristali. Zatiaľ čo ona zrejme takto vyzerala bežne, ja som sa necítila vo svojej koži.

Prednáška bola zaujímavá, a keďže sme ráno stihli len kávu, vybrali sme sa po nej rovno na raňajky do bufetu na prvom poschodí. Keď mi zavolali z letiska, že môj kufor sa našiel a zajtra mi ho doručí kuriér, zdvihlo mi to náladu.

Postavili sme sa do radu, keď sa nám zrazu niekto zozadu prihovril.

„Hej, sestrička. Našla si si v kláštore kamošku?“ zasmial sa. Otočila som sa a za Lenou si všimla vysokého chalana s rovnakými blond'avými vlasmi a belasými očami, aké mala aj jeho sestra. Lena mala celkom pekného brata, zhodnotila som, ale chalan, ktorý stál vedľa neho, ma zaujal oveľa viac. Tmavé vlasy, ktoré mu padali do čela, okamžite upútali moju pozornosť, lenže ja som musela práve dnes vyzerat' takto. Dopekla! Keby som bola vo svojom zvyčajnom oblečení, neváhala by som ani minútu a oslovila ho, ale v tejto chvíli sa moje sebedovetie skrývalo za hrubým rámom okuliarov a neforemným svetlom.

„Daj si odpich, Tomas!“ Prevrátila naňho oči.

No tak, Lena, neodháňaj ich tak rýchlo. Nie sú na zahodenie, pomyslela som si a pozrela sa na toho tmavovlasého chalana, ktorý celý čas očami neúnavne hypnotizoval displej mobilu. Nič, čo sa okolo neho dialo, ho nezaujímal.

„Dnes je v Delte uvítacia párty, prídeš?“ S úškrnom na perách sa zrazu pozrel na mňa a jeho pohľad ma v sekunde priradil do klubu nevinných biff'ošíek. „A zober aj kamošku.“ Až vtedy ten chalan vedľa neho zdvihol oči a pozrel sa na mňa. Kútiky úst sa mu posmešne zvlhli do úsmevu a tmavé oči na krátku chvíľu zasvietili záujmom, lenže v okamihu zase zhasli. Pochopila som, že sa pridral na stranu svojho kamaráta a vnímal nás ako nezaujímavé a nudné.

„Nemáme záujem.“ Lena pyšne zdvihla bradu a otočila sa. To aj pre mňa znamenalo, že sme tu skončili.

„Myslel som si.“ Začula som Tomasovu poznámku za chrbtom. Zaškatuľkovaná do pozície, v ktorej sa Lena cítila ako doma, som sa ja, naopak, necítila najlepšie.

Poobede nás čakalo ešte niekoľko seminárov a večer dve prednášky. Odhodila som tašku a zvalila sa na posteľ, len čo sme vošli do izby. Lena položila svoju tašku na stoličku a vytiahla z nej tri knihy. Kde ich zobrala? Veď sme ledva začali. Zoznam povinnej literatúry som ešte ani nestihla otvoriť. Chytila do ruky tú najhrubšiu a sadla si na svoju posteľ. Vtedy som pochopila, že toto bude náplň našich večerov podľa jej scenára.

„Lena?“ oslovila som ju opatrne, akoby som ju nechcela vyrušiť, ale vlastne som tak trochu chcela. Zdvihla prst a dočítala stranu.

„Áno?“

„Čo to čítaš?“ Otočila knihu tak, aby som videla obal, na ktorom stálo *Základy žurnalistiky ako povinná výbava novinára*.

„Je od profesora Conrada.“

„Aha.“ Pozrela som sa do stropu a pár minút premýšľala, čo budem robiť ja. Doma by som zrejme vyrazila niekam von, mimo mesto, kde by ma nikto nepoznal a dobre by som sa bavila. Ale veď to isté som mohla urobiť aj tu. Lenže ísť tam sama by bolo asi dosť zúfale. „Lena?“

Znovu ku mne otočila hlavu. „Áno?“

„Nie je to ten predmet, z ktorého máme skúšku až na konci semestra?“

„Je, ale ja sa pripravujem dopredu.“

Kto by o tom pochyboval? Zrejme ju už aj tak vedela naspamäť.

„Lena?“

„Čo?!“ Konečne tú knihu zabuchla.

„Premýšľala som, čo budeme robiť dnes večer.“

„Ale ja mám čo robiť.“ Zdvihla knihu a zamávala ňou vo vzduchu. Už som toho mala dosť. Sadla som si.

„Prišla si sem, aby si ďalej iba plávala v knihách? Iba o tom univerzita nie je. Máme si tu hľadať priateľstvá na celý život, zoznamovať sa s novými ľuďmi a žiť nočný život.“

„Znieš ako môj brat.“

„A čo je na tom zlé? Ty si snád' ešte ani nebola na nejakom večierku.“

„Bola!“ vyhrkla príliš obranne. Zdvihla som pochybovačne obočie. „Tak dobre, možno nebola.“

„Podme tam spolu. Spoznáme nových ľudí, pár spolužiakov, možno sa ti niekto zapáči.“ Jej mierne zaváhanie bolo mojou šancou. „Je niekto taký, kto sa ti tu páči?“

„Možno.“ Mykla plecami a ja som vstala. V predstavách som už popíjala drink z červeného plastového pohárika a predierala sa davom študentov, ktorí sa výborne bavili.

„Sľubujem, že keď budeš nabudúce odo mňa chcieť niečo ty, nechám sa prehovoriť, ale dnes večer, Lena, podme na tú párty do Gamy.“

„Je to Delta.“ Bolo by mi jedno aj keby to bola Omega Alfa Zet. Hlavne, aby som tu nemusela čakať na spánok. Povzdychla si a spustila nohy na zem. S napätím som očakávala jej posledné slovo. „Tak dobre.“ Súhlasila a ja som sa usmiala.

„Takže ideme na tvoj prvý večierok.“

Stávka

Sara

Osprchovala som sa, a keď som vyšla z kúpeľne, uvedomila som si, že si vlastne na seba nemám čo obliecť. Rifle som mohla ešte použiť, ale zvyšok by už po dlhej ceste a celom dni v škole potreboval práčku, lenže na to už nebol čas.

„Vyber si niečo z mojej skrine.“ Lena mávla rukou k svojim poličkám, stále pohrúžená do akejsi učebnice.

Otvorila som ju a o pár minút zase zavrela s tým, že ak by som si na seba obliekla stan, malo by to rovnaký efekt.

„Skús si toto.“ Vstala a vytiahla zo skrine čierne tričko s nápisom *Hardrock cafe*. Zobrala som si ho a obliekla. Mala som vôbec na výber?

„Je ti trochu voľné, ale myslím, že to ujde.“ Pozrela na mňa spokojne.

Tmavé vlasy som si zopla do chvosta a nasadila okuliare, rozhodnutá byť ešte chvíľu nedobrovoľnou členkou katedry Biff'omoru.

Taxíkom sme sa zaviezli do domu bratstva Delta, ktorého veľký názov neprehliadnuteľne svietil na dvojposchodovej budove, ozdobený balónmi.

Vonku už bolo množstvo ľudí a takmer nikto si nás nevšimol. Možno preto, lebo sme vyzerali ako dve knihomolky, ktoré sa stratili v Šikmej uličke a na večierku sa ocitli, lebo vyslovili zlé zaklínadlo.

Vošli sme dovnútra a rýchlo sa zorientovali. Vo veľkej obývačke tancovalo niekoľko ľudí a zvyšok sa motal medzi ňou a kuchyňou, odkiaľ každý vychádzal s plným pohárom. Obzerala som si tváre všetkých naokolo, ako som to robila doma, aby som sa uistila, že tu nebol nikto, kto by ma poznal. Ak by sa to stalo, znamenalo by to okamžitý ústup. Uvoľnila som sa, až keď som zistila, že tam nikto taký nebol. Jedinú tvár, ktorú som spoznala, sme okamžite zaujali. Boli sme pre neho terčom zábavy a sarkazmu.

„Pozrime sa, tak predsa si prišla. Z rádu ti dali povolenie?“ Posmešný výraz jej brata by mohli použiť ako predlohu do nejakého fantazijného filmu s idiotom v hlavnej úlohe. Mala som chuť niečo povedať, ibaže aj ja som vyzerala takmer rovnako ako ona a to mi prinášalo dosť výraznú nevýhodu. Navyše, keď som sa na nás pozrela s nadhľadom, mal celkom pravdu.

„Daj pokoj, Tomas! Prišli sme len na chvíľku.“ Otočila sa ku mne. „Sara, toto je môj nemožný brat Tomas. Ignoruj ho.“

„A toto sú Chris a Oliver.“ Ukázal prstom za seba na dvoch chalanov, ktorí prichádzali zozadu. Jedného som poznala. Bol to ten, ktorého záujem by som nepritiahla, ani keby som tu začala tancovať brušný tanec, ale ten druhý, Oliver, sa usmial a pozdravil nás. Zdalo sa mi, že Lena znervóznela.

„Dobre sa bavte.“ Zrazu ma chytila za ruku a ťahala od nich preč. Prečo tá panika?

„Pozri, neber to osobne, ale čo sú tí chalani zač? Správajú sa dost povýšenecky.“ Olivera som opomenula. Ten pôsobil oveľa viac v pohode. Ale Chris mi bol záhadou. Obzrela som sa k miestu, kde stáli a s pohármi v ruke sa na čomsi dobre zabávali.

„Tomas, Oliver a Chris sa poznajú už od detstva. Vyrastali sme pri Ambergis Beach. Teraz bývajú tu neďaleko. Oliverovi rodičia sa neskôr presťahovali kúsok od kampusu, takže on s nimi nebýva.“

Kto by nepoznal pobrežie Ambergis, kde žili tí najbohatší? Veľkolepé sídla hviezd striedali vily podnikateľov a televíznych magnátov.

„Takže rozmazané detičky bohatých a slávnych rodičov.“ Premýšľala som nahlas. „Ako to, že si úplne iná? Bývaš na internáte a nie niekde vo vile?“

„Nie som ako oni.“ Pokrčila nos odporom. „Nehovorím, že ich nemám rada, ale ich praktiky ma občas poriadne vytáčajú.“

„Aké praktiky?“ Premohol ma nával zvedavosti.

„Sú znudení a príťažliví, Sara, tak čo myslíš?“

Nechcela som si to ani len predstaviť, napriek tomu, ma premohla zvedavosť.

„Poznáš Chrisa bližšie?“

„Áno, je druhák ako Tomas. Býval kúsok od nás, takže si boli vždy blízki. Teraz študujú architektúru a Chris je v tom vážne dobrý.“

„Má niekoho?“ Bola to otázka, ktorú som si nepripravila vopred. Prišla spontánne ako môj záujem. Bolo na ňom čosi, čo ma lákalo. Možno iba ten dojem nezájmu, ktorý z neho vyžaroval a nepatril len mne.

„To áno. Každý týždeň.“ Usmiala sa.

Takže môj odhad bol správny. Nemal záujem o záväzky presne tak, ako som to mala rada.

„Už na strednej sa ho spolužiačky pokúšali prehovoriť na randenie, ale doteraz nemala ani jedna úspech.“

Potom, čo sa mi podarilo dostať do Leny pár drinkov pretancovali sme takmer dve hodiny. Konečne s ňou bola naozaj zábava. Parket v strede priestrannej obývačky bol náš a to, čo som mala na sebe, mi bolo zrazu úplne ukradnuté. Zabudla som na všetko a na všetkých a iba si užívala tóny hudby. Keby som bola v skutočnom bare, musela by som už niekoľkokrát odháňať nápadníkov, ktorí boli príliš prítulní, ale tu si nás nikto ani nevšimol. Sveter a okuliare ma priviedli do úplne iného sveta a ten sa mi na chvíľu svojou nenápadnosťou zapáčil.

„Musím ísť na záchod.“ Naklonila som sa k Leninmu uchu a pokúšala sa prekričať ohlušujúcu hudbu. So zdvihnutým palcom ma nechala odísť a neprestávala tancovať. To dievča by so mnou mohlo chodiť na večierky pravidelne.

Vybehla som na chodbu a zamierila pod schody. Zmätene som sa obzerala, lebo som si nebola istá, ktoré dvere mám otvoriť, keď som za sebou začula známy hlas. Bol to Tomas. Stál pri schodoch spolu s Chrisom a Oliverom. Štvrtého

chalana vedľa nich som nepoznala. Spozornela som. Bola som si totiž celkom istá tým, že som začula svoje meno. Podišla som bližšie, aby som lepšie počula ich rozhovor. Prikrčila som sa, aj keď som si bola istá, že ma nemohli vidieť.

„Bude to zábava,“ zasmial sa Tomas. „Je to rovnaký typ ako moja nemožná sestra. Snád ťa neunudí na smrť.“

„S ňou nebude problém, takýto typ zvládnem za pár dní.“ Videla som, komu patril ten druhý hlboký hlas.

„Len sa nepreceňuj, kámo. Je šesťnásteho, takže máš čas iba do konca mesiaca. Ak Saru dovtedy nepretiahneš, stávkou si prehral.“

„Dohodnuté.“ Začula som tlápanutie a smiech.

Stála som tam, aj keď odišli. Akoby ich slová pôsobili ako lepidlo a ich zámer ako bolestivý nôž, ktorý mi zapichli do chrbta. Pokúšala som sa upokojiť a dostať svoje nádychy do normálu. Považovali ma za hračku, ktorou mohli manipulovať, aby spestrili svoje znudené životy. Strach a spomienky sa mi opäť v mysli pokúšali predať na povrch, ale silnejúci hnev im to našťastie nedovolil. Mala som chuť tam prísť a všetkým trom zakrútiť krkom. Dovolili si príliš. Ako mohli takto rozhodovať o živote a citoch niekoho iného? Vzchopila som sa a vbehla do kuchyne, ale tam neboli. Museli prejsť von cez zadný vchod. Vyšla som tam a zrazu ich zbadala. Stáli pri strome s partiou dievčat. Jedna z nich držala Tomasa za ruku a druhá šepkala Chrisovi niečo do ucha, ale jemu to bolo znova očividne ukradnuté. Tie dievčatá sa snažili urobiť všetko preto, aby ich zaujali, ale zbohatlícki namyslenci boli až príliš zaujatí sami sebou. Ak by som tam prišla, bola by som im iba na smiech a zajtra by si ani len nespomenuli, že som im niečo povedala. Nepotrebovali moje kázanie. Potrebovali príučku.

Ustúpila som, vrátila sa k miestu, kde sme tancovali a našla som svoju kamošku.

„Lena, pod' som mnou.“ Schmatla som ju za ruku a ťahala von.

„Čo sa deje?“ Vyšli sme pred dom a ja som sa k nej otočila.

„Počula som tvojho brata, ako sa stavil, že ma Chris dostane do konca mesiaca do postele.“

„Čože?“ Vyvalila na mňa zdesene oči. „Ja ho...“

„Pokoj.“ Prerušila som jej hnev. „Najskôr som zareagovala podobne, ale potom mi v hlave skrsol plán.“

„Aký plán?“ Zneistela.

„Budem hrať jeho hru. Naťahovať ho do posledného dňa. A keď si už bude myslieť, že ma dostal, dostane príučku.“

„To nie je veľmi dobrý nápad.“ Tvárila sa neisto. Bola príliš dobrá, aby na niečo také podlé pristúpila.

„Spomínala si, že už ublížili veľa dievčatám.“

„To áno.“ Zaváhala.

„Takže to urobím pre ne. Zaslúžia si, aby im niekto ukázal, že ich hry nás môžu ponížiť i zraniť a ich správanie preto nezostane bez následkov.“ Svoje zranenie som si liečila dodnes.

„Tak dobre.“ Prikývla nesmelo, s neistým úsmevom na perách. Ani som

neočakávala, že by so mnou vyrazila do tohto boja. Nepotrebovala som to. Môj cieľ bol jasný a mal šľachetný zámer.

Zdvihla som k nej varovný prst. „Nesmieš nikomu nič prezradiť.“

Znovu prikývla a ja som si vydýchla.

Chris bol hráč a ja som sa výzvy rozhodne nebála. Najmä, keď som mala navrch. Vyzeralo to, že nás čakajú skvelé dva týždne.